

عنوان مقاله:

بررسی وجوه مشترک معماری پایدار و معماری اسلامی-ایرانی

محل انتشار:

پنجمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

شیما سزاوار - کارشناس ارشد مهندسی معماری، موسسه آموزش عالی غیردولتی-غیرانتفاعی شهریار آستارا

شبمن طنزبان - کارشناس ارشد مهندسی معماری، موسسه آموزش عالی غیردولتی-غیرانتفاعی شهریار آستارا

لاله خداحیمی - کارشناس ارشد طراحی شهری، موسسه آموزش عالی غیردولتی-غیرانتفاعی شهریار آستارا

خلاصه مقاله:

معماری یکی از نمونه های بارز نیاز انسان به دنیای پیرامون او به جهت انجام فعالیت هایش می باشد و هر ملتی با توجه به شرایط جغرافیایی و فرهنگی و نحوه ی پاسخ به نیاز های آسایشی، فرهنگی و مذهبی می تواند معماری پایدار داشته باشد. در معماری معاصر کم کم با پیشرفت تکنولوژی، در عرصه ی معماری و ساختمان سازی ، معماری بومی که همگام با محیط، فرهنگ، آداب و رسوم و با توجه به طبیعت بود به دست فراموشی سپرده شد و این مسیله، از دست رفتن منابع جبران ناپذیر را باعث شد. از این رو معماری پایدار به عنوان راه حلی برای این معضل مطرح شد. این در حالی است که معماری کهن ایران مملو از این قاعده های محتوایی و چارچوب های عملکردی است که معماران گذشته به آنها پی برده و با توجه به اقلیم، فرهنگ و آداب و رسوم منطقه آنها را به کار می برده اند که در جوامع امروزی این اصول بدست فراموشی سپرده شده است. در این مقاله با استفاده از روش های مطالعاتی اسنادی، تفسیری و تطبیقی به بررسی فصل مشترک مولفه های طراحی و کالبدی مابین معماری پایدار و معماری اسلامی ایرانی مانند ایوان، حیاط مرکزی، بادگیر و ... پرداخته می شود.

کلمات کلیدی:

معماری اسلامی، معماری بومی، معماری ایرانی، پایداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/736167>

